

۲۰۲۰/۰۳/۲۸

دکتر زمان ستانیزی
استاد مطالعات اسلامی
در پوهنتون عالی پسیفیکا - کلیفورنیا

گفت پیغامبر به آواز بلند/ با توکل زانوی اشتر ببند

«مثنوی معنوی»

پیام آور اسلام، مسلمانان را به توکل به خداوند دعوت می کرد. روز بعد اعرابی به مسجد سر زد و پرسید: ای پیغمبر، پای اشترم را به ریسمان ببندم یا با توکل به خداوند بگذارم. حضرت در جواب فرمود: با توکل زانوی اشتر ببند.

گفت آری گر توکل رهبرست این سبب هم سنت پیغمبرست

باید با عقاله عقل که همانا ریسمان تدبیر است زانوی اشتر را ببندیم و هم زمان توکل به خداوند را فراموش نکنیم.

در اجرای یک امر تدبیر همان اندازه ارزش دارد که توکل دارد. بخش عاطفی و روحانی ما که به توکل، اعتقاد و ایمان سر و کار دارد از خود جا دارد، ولی این ها هرگز جای عقل و خرد و تدبیر را نمی گیرند و برعکس.

پیامی دریافتم مبنی بر اینکه: مسلمانان مصلحت دیده اند برای نجات از «عذاب الهی» در سراسر جهان ختم قرآن شریف را برگزار کنند و این درست بعد از آنکه تصویر چندین «ملای جاهل» را دیدم که علی رغم تمام هشدارهای سازمان های صحی جهانی که مردم را از معاشرت و نزدیکی در جمع منع می کنند؛ شعار برعکس می دهند.

تأسف در این است که مسلمانان باز هم به «ختم» قرآن اصرار می ورزند، ولی به فهم قرآن توجه نمی کنند که به صراحت و تکرار انسان ها را به تعقل و تدبیر دعوت می کند:

« **إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ** »

(سوره الرعد، آیه ۴ و دهها آیه دیگر)

«این آیات را برای آن هایی فرستادیم که تعقل می کنند و می اندیشند.»

و این آفت را چرا «عذاب الهی» می نامند؟ مگر این ویروس از ناپاکی هایی که قرآن ما را از آن منع کرده به وجود نیامده؟ مگر بعضی از این ملاهای جاهل عوض آنکه کوچک ترین توجه به جلوگیری از شیوع ویروس بکنند، مردم را در غفلت نگه نمی دارند؟

این ها نه تنها نابینا را از چاه بدور نگه نمی دارند، بل به چاه افتادن ترغیب هم می کنند. مگر حکومت های کشورهای به اصطلاح اسلامی در مقایسه به حکومت های دیگر در مراقبت و مواظبت از رعایای خود بیشتر سهل انگاری نمی کنند؟ چنین به نظر می رسد این ها که در بی تفاوتی منتظر معجزه آسمانی هستند اصلاً نه توکل در قلب شان جا دارد و نه تدبیر در سرشان.

مصلحت این است که عوض ختم قرآن، یا علاوه بر ختم قرآن، معاشرت های جمعی را ختم کنیم و در عقلانیت و تدبیر و تدبیر خود را قرنطین کنیم تا ممکن معنی واقعی اعتکاف را بدانیم و اگر احیاناً ویروسی را میزبان باشیم، نثار دیگران نکنیم.

به ارشادات سازمان های صحی جهانی که مکرراً مردم را به طهارت دعوت می کنند توجه کنیم که در آن خیر دین و دنیای ماست:

دست های خود را روز چند و چندین بار با صابون بشویم و از آب گرم، الکل، لیمو، نمک و... که از سرایت ویروس جلوگیری می کند استفاده کنیم و به خود فرصت بدهیم که اگر چند صبحی زنده می مانیم فرصت فهمیدن معنای چند آیت قرآن را ترجیح داده باشیم، نه اینکه علی رغم ختم کردن آن در جهالت بمانیم.

در حال حاضر اکثریت کشورهای «غیر مسلمان» این هشدار را رعایت می کنند، جز مسلمانانی که دست خوش تبلیغات سوء بعضی ملاهای جاهل قرار گرفته اند. کمبود فرصت، مجال در لفافه گویی نمی دهد؛ رُک و راست باید گفت: خداوند به شما عقل و خرد اعطا فرموده تا مشکل تان را با تدبیر چاره کنید، نه دُعا: «هر سخن وقتی و هر نکته مکانی دارد.» عوض گریستن به خاطر بستن مساجد و در خانه کعبه، در کعبه قلب خود را باز کنید و در محبتی که با خلق خدا احساس می کنید از در تدبیر و خرد همه را دوست بدارید.

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با اجرای "کلیک" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند!